

Cal Bord o la Roureda

Sant Pere de Vilamajor

Ubicació

Comarca:	Vallès Oriental
Lloc/Adreça:	Veïnat del Bruguer
Emplaçament	Per la pista que es pren, en direcció a migdia, aproximadament al PK 43,5 de la carretera BP-5107.
Alçada:	303 m

Coordenades:

Latitud:	41.67809
Longitud:	2.3723
UTM Est (X):	447754
UTM Nord (Y):	4614226

Classificació

Número de fitxa	08234-105
Àmbit:	Patrimoni immoble
Tipologia	Edifici
Estil / època:	Modern Contemporani Popular
Segle	XVI-XX
Estat de conservació	Bo
Protecció	Legal
Observacions protecció:	BCIL 4191-I. Acord Ple Consell Comarcal (18/05/11).
Número inventari	Sí, IPA.: 40526.
Generalitat i altres inventaris	
Accés	Fàcil
Ús actual:	Productiu
Titularitat	Privada
Titular:	000807300DG41D0001EG
Fitxes associades:	
<u>La Roureda, casa del mecànic</u>	
Autoria de la fitxa	Virgínia Cepero González

Descripció

Es tracta d'una antiga masia que presenta reformes i ampliacions d'èpoques posteriors.

L'edifici original és de planta rectangular, i consta de planta baixa, planta pis i golfes. La coberta és de teula àrab, a dues vessants i el carener paral·lel a l'antiga façana principal, que es troba orientada a migdia.

Les obertures són de disposició irregular, rectangulars, de pedra i totxo.

La façana és de pedra vista. Hi ha un porxo d'entrada i un cobert utilitzat com a magatzem.

La casa presenta reformes de factura contemporània (segle XX), corresponents a una galeria d'arcades de mig punt de fàbrica de maó i una torre.

Observacions:

El Catàleg de béns a protegir del POUM (2011) estableix que l'edifici i un àrea de 30 m de radi al seu voltant tenen protecció arqueològica.

Fotografies de Global Arquitectes.

Història

Cal Bord podria ser el mas d'en Pere Bord, que s'esmenta en un document de l'any 1174 (Arxiu parroquial de Sant Pere de Vilamajor - Arxiu Diocesà de Barcelona), en el que és l'autor d'una donació (AVENTÍN, 1990:82).

A inicis del segle XX, a cal Bord es va construir l'obra de captació d'aigua més gran de l'estat espanyol en aquella època: quilòmetres de mines, quaranta-tres pous, grans dipòsits i una planta embotelladora que va començar a comercialitzar l'aigua amb el nom Agua suprema de mesa "M" (HERRERO, 2003:36).

Bibliografia

AVENTÍN i PUIG, M. (1990). Vilamajor (872-1299). De la fi del sistema antic a la consolidació del feudalisme. Sabadell: ed. AUSA, p. 82.

DOÑATE ARQUITECTES ASSOCIATS (2011). Catàleg de béns a protegir. POUM. Sant Pere de Vilamajor: Ajuntament de Sant Pere de Vilamajor.

GENERALITAT DE CATALUNYA. DEPARTAMENT DE CULTURA (1989). Inventari del Patrimoni Arquitectònic de Catalunya (Sant Pere de Vilamajor).

HERRERO i BARÓ, H. (2003). "Rutes de l'aigua (I)". Quaderns de Vilamajor, 3. Sant Pere de Vilamajor: Centre d'Estudis de Sant Pere de Vilamajor, p. 36:

